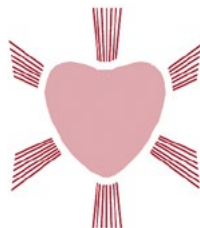

SRDÍČKO

ročník XXV. 1
7. 3. 2021

VNITŘNÍ PROCES ZMĚNY

Ježíš zcela nepochybně věřil ve změnu. Vlastně první slovo, které vyřkl veřejně, bylo řecké sloveso v rozkazovacím způsobu *metanoete*, které doslova přeloženo znamená „Změňte smýšlení“ nebo „Obraťte se“ (Matouš 3,2, 4,17 a Marek 1,15). Svátý Jeroným ve čtvrtém století toto slovo do latiny naneštěstí přeložil jako *paenitentia* („kajte se“ nebo „čiňte pokání“), což

způsobilo, že se vynořila spousta moralistických konotací, které od té doby zkreslují křesťanské chápání Evangelii. Slovo *metanoete* však mluví v první řadě o *základní změně myšlení, pohledu na svět, našeho způsobu uvažování* – a jen odvozeně pak o nějaké specifické změně chování. V jeho obecně rozšířeném mylném výkladu se staví vůz před koně: myslíme si, že můžeme změnit pár vnějších znaků, a náš základní světónázor přitom často zůstává veskrze narcistický a zohledňuje jen nás samé.

Toto mylné chápání přispělo k puritánské, navenek orientované a převážně statické představě křesťanského poselství, jíž se držíme dodnes. Víra se stala mnohem spíše záležitostí vnějškových požadavků, jejichž plnění je možno vynucovat, neplnění trestat a dodržování odměňovat, než věci *skutečné změny srdce a mysli*, změny, kterou Ježíš popisuje jako něco, co zůstává

do velké míry „skryto, a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí“ (Mt 6,4 a 6,18). Ježíš ve svém učení vždy zdůrazňoval *vnitřní motivaci a úmysl*. Náboženství stavěl na vnitřní změně a „čistém srdci“ (Mt 5,8), ne na něčem, co mohou lidé vidět nebo co přinese nějakou společenskou odměnu či trest. To pročištuje náboženství právě v onom bodě, v němž by nejspíše mohlo sklouznout k úplatnosti a manipulativnosti.

*Richard Rohr:
Univerzální Kristus, str. 98*

LIDÉ FARNOSTI: KAROLÍNA BLAHOVÁ

Odmalička jsem introvert a jako malá jsem měla trochu problém komunikovat s ostatními. Asi v devíti letech jsem začala chodit do skautu, kde se kontaktu s cizími lidmi nevyhnete, a právě tam jsem se musela naučit překonávat svoje bariéry. Dnes už je moje role ve skautském oddílu jiná – několik let vedu skupinu Světlušek. Vyžaduje trpělivost a nutí mě přemýšlet nad tím, jak s dětmi citlivě pracovat z pozice autority. Tyto zkušenosti uplatňuji i v naší farnosti, kde se věnuji spolčů Kvítka, navíc jsem loni byla poprvé jako vedoucí na farním táboře. Měla jsem trochu obavy, abych na tábor nejela s očekáváním ze skautu a pak mě nečekal střet s jinou rea-

litou, ale zjistila jsem, že přístup k dětem je vlastně stejný, ať už jsou to malí skauti nebo děti z farnosti.

Náplň mého volného času dost úzce souvisí s tím, čím bych se chtěla jednou živit. Studuji speciální pedagogiku a před nějakým časem jsem se plánovala věnovat logopedii, ale v průběhu studií si rozšiřuji obzory a zjišťuji, kde všude bych se mohla uplatnit. V současné době se vidím ve speciálně pedagogické nebo pedagogicko-psychologické poradně. Práci s dětmi se tedy chci určitě věnovat i nadále.

Hned rok po svém prvním svatém přijímání jsem začala chodit zpívat na středeční dětské mše – scholu tehdy vedla Marcelka Dubská, která pro mě představovala skvělý příklad zdravé autority. Postupem času jsme začínali hrávat i na některých nedělních mších, složení scholy se obměňovalo a před nějakým časem jsem její vedení přebrala já. Mám radost, že se zapojují i moji kamarádi ze spolča, ale máme také mladší členy. Pokud by tedy někdo z mladých rád přispěl svým zpěvem nebo hraním na nástroj, je určitě vítán. I když mě tahle aktivita moc těší a baví, uvědomuji si, že je to zároveň velká odpovědnost. Proto jsem zároveň ráda součástí naší druhé farní scholy HUSBAND, kde už všechno neleží jen na mých bedrech.

*Vyprávění zapsala
Veronika Čermáková.*

PODĚKOVÁNÍ MILÝM BRATŘÍM

Milí bratři,
za celou farnost Vám srdečně děkujeme, že se i v této pro Vás jistě složité době snažíte, abychom měli všichni příležitost

navštívit zvláště v neděli mši svatou a aby to pro nás bylo co nejbezpečnější. Jsme za Vaš vděční, myslíme na Vás a modlíme se za Vás.

Vaši farníci

PŘÍPRAVA NA BIŘMOVÁNÍ V DOBĚ EPIDEMIE

Klikám na příslušný odkaz v mailu. Otevřít se nové okno, aplikace mě žádá o přístup k mikrofonu a kameře. Pár lidí už je přihlášených, otec Pavel Kafka zatím ne, tak na sebe aspoň máváme. Ve svých devětadvaceti letech každou středu odpoledne zažívám, jak vypadá taková on-line výuka. Přípravu na biřmování pořádanou Vysokoškolským katolickým hnutím jsem si vybrala proto, že jsem chtěla přípravu sdílet s lidmi svého věku, těšila jsem se, že nás budou zajímat podobná témata, že budeme sdílet obdobné zkušenosti. Doufala jsem, že se budu méně ostýchat poklázat i „hloupé otázky“, než bych si troufla ve skupině, v níž by byli podstatněji zastoupeni zralejší věřící. Jenže hodinu, během níž bychom se všichni setkali v jedné místnosti, jsme zatím neměli. Díky kamerám a mikrofonům už se aspoň trošku známe. Tvoříme pestrou směsku vysokoškoláků (jsou mezi námi medicíny, strojaři i budoucí žurnalisté), pracujících (paní učitelka, ajťák...), v manželství i svobodných. Někteří se připravujeme na

biřmování, jiní teprve na přijetí svátosti křtu.

Celou naši přípravu zahájil otec Kafka sympatickým prohlášením, že vzhledem k limitům lidského jazyka je teologie spíše „koktáním o Bohu“ a že se tedy budeme společně snažit skrze ty naše nedokonalé lidské nástroje Boha poznávat. Probíráme očekávatelná témata: jak se lidé dostávají k víře, co víra obnáší, Bibli, Ježíšův život. Podstatné přitom je to, že kromě běžných informací „školního typu“, se učíme o víře otevřeně přemýšlet i mluvit. Otec Kafka se totiž pečlivě snaží, aby se nevýhody „on-line spojení“ promítaly do naší přípravy co nejméně. Během každé hodiny stihne každému z nás položit jednu dvě otázky. Zajímají ho naše zkušenosti, reflexe, vybízí nás, abychom se ptali.

A pak je tu ještě jeden aspekt, který by před pár lety asi nikdo z nás nečekal – z hodin on-line příprav k biřmování je vzhledem ke všem protiepidemickým opatřením často i „společenská událost celého týdně“.

MŠ

VE FARNOSTI SE UDÁLO: VÍKENDOVKA SPOLČA PORZIUNCOLA NA VYSOČINĚ

Fotografie Miroslav Boudný. Víkendovka se konala v době, kdy byl takový pobyt v souladu se zákonem.

VZPOMÍNKA NA OTCE ANTONÍNA

Milí čtenáři SRDÍČKA,

dne 8. prosince 2020 zemřel v Liberci ve farnosti Ruprechtice otec františkán Antonín Pavel Kejdana, ve věku 88 let. V uplynulých letech jsem měla možnost se s tímto výjimečným člověkem několikrát setkat, a tak bych se o vzpomínky na něj ráda podělila.

V době, kdy od září 2014 do konce srpna 2017 působil v Ruprechticích náš otec Ignác, dopřál mi několikrát se za ním přijet podívat a při té příležitosti jsem se seznámila i s otcem Antonínem. Ráda bych

trošku zavzpomínala na ta milá setkání, kdy jsem tam byla u bratří hostem – jsem za to stále vděčná.

Otec Ignác odcházel do Liberce, do místa, ke kterému se od mého mládí váže mnoho mých osobních vzpomínek. Žil zde starší bratr mého manžela, k němuž jsme občas jezdili a také v srpnu v roce 1962 jsme zde, v kostele Svatého Kříže, byli církevně oddáni. Liberec je tedy tak trochu „místo mého srdce“. Na můj dotaz, zda bych tam mohla někdy otce Ignáce navštívit, otec Ignác souhlasil.

První kratší setkání se uskutečnilo v dubnu roku 2015, ve farní budově v sousedství kostela Sv. Antonína Paduánského. S otcem Antonínem jsem se však poprvé setkala až při své druhé návštěvě v Liberci, v říjnu 2015.

Při večerní mši svaté jsem jej poprvé uviděla v kostele. Seděla jsem v lavici kousek od něho a živě se mi v mysli vybavuje stařeček s růžencem v ruce. Byl, jako ostatně vždy, usměvavý, vlídný, plný pohody, již kolem sebe šířil. Nikdo by na něm nepoznal, že za svůj dlouhý život prošel různými těžkými obdobími, persekucí pro víru, své povolání kněze, ba i vězením. Naše setkání bylo jen letmé, poněkud déle jsme se viděli následující den na faře, kde jsme v milém hovoru strávili společně, všichni tři, pár hezkých chvil. Při mém loučení a odjezdu do Brna příštího dopoledne mne otec Antonín dokonce, přes moje protesty, dovezl autem na nádraží.

Rozhodl: „Já jedu do města s prádlem, tak Vás tam vezmu!“ – a už byl můj kufr v autě a já musela přisednout. Cestou jsme spolu hovořili o mojí svatbě v Liberci, také jsem vzpomínala na první horský hotel na Ještědu, který asi půl roku po naší svatbě zcela vyhořel.

Podobně jsme se setkali ještě i při mých dvou dalších návštěvách v Ruprechticích. Přivezla jsem vždy nějaké koláčky, a to zvláště makové. Otec Ignác mi totiž prozradil, ty že má jeho spolubratr nejraději.

Naposledy jsem se s otcem Antonínem viděla koncem září roku 2018. Byla jsem tehdy na krátké třídní dovolené v lázních Libverda a měla tak možnost do Liberce zajet na návštěvu. Věděla jsem, že otcí Antonínovi udělám radost, když mu přivezu tamní pivo „Konrád“ a chtěla jsem ho koupit jako dárek. Měla jsem však smůlu: ani v Hejnicích, ani v Liberci jsem ho nesehnala. Koupila jsem tedy jen několik pomerančů. Kvůli delší cestě z lázní Libverda jsem v klášteře bratří zazvonila až někdy kolem 13. hodiny, tedy těsně po

době oběda. Otec Antonín mne laskavě přivítal, z návštěvy měl očividně radost, ale radikálně prohlásil: „Budete obědvat!“ Ostýchala jsem se, dosti jsem se bránila, ale vše bylo marné. Posadil mne ke stolu a se slovy „A budete!“ za malou chvíli už sám nesl talíř s masem, knedlíky a omáčkou... netušila jsem tehdy, že je to setkání poslední. Do Liberce jsem od té doby již nejela.

Zpráva o jeho odchodu mne bolestně zasáhla. Ačkoliv jsme se viděli jen několikrát a nikdy na delší čas, být v jeho přítomnosti byl pro mne vždy svátek. V den jeho pohřbu, 19. prosince, jsem v modlitbě děkovala Bohu za dar, že jsem otce Antonína poznala a věřím, že on se nyní již u našeho Pána i za mne přimlouvá. Jeho památku nesu v srdci – nelze zapomenout.

LS

„Pojďte, pozdvihnout mého Otce, přijměte jako dárek křesťanství, které je pro vás připravené od začátku světa. Neboť jsem měl klád, a dává jste mi nohý.“

Lk 25, 34-35

V pokoře před Pánem života oznamujeme, že nás spolubratr

P. Antonín Pavel Kejdana OFM

dovršil svůj život o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie, 8. prosince 2020, ve věku 88 let, v 60. roce řeholního života a v 52. roce kněžství.

Za jeho život poděkujeme při zádušní mši svaté v kostele sv. Antonína Paduánského v Liberci-Ruprechticích v sobotu 19. prosince 2020 v 11 hod.
Poté bude uložen do hrobu bratří na ruprechtickém hřbitově.

Účast na pohřbu je omezena, prosíme proto o vaši vzpomínku a modlitbu. Míš sv. budeme přenášet živě na stránkách farnosti Ruprechtice.

V neděli 20. prosince 2020 v 16 hodin bude slouženo rekviem v kapli Panny Marie U obrázku.

bratři františkáni rodina

Antonín Pavel Kejdana OFM

Narodil se 3. ledna 1932 ve vesnici Nízky Dřevíč (dnes Velký Dřevíč) u Hronova v katolické rodině. Měl čtyři sourozence, z nichž jeden zemřel v útlém věku. V roce 1945 nastoupil na gymnázium v Broumově, ale po pár měsících přešel do Náchoda, kde dokončil studia maturitou v roce 1951. Už tehdy měl v sobě touhu studovat teologii, ale nastoupil do gumárenského podniku Rubena Náchod, poté pracoval na stavbách v Hronově a Harrachově. V roce 1953 nastoupil dvouletou vojenskou službu, pro svůj nevhodný kádrový profil u Technických praporů, nástupců PTP.

Díky P. Titovi Hanušovi s bratrancem Pavlem Genrtem (br. Tomášem) poznali františkány. V roce 1957 spolu odešli do Roztok u Prahy, kde pracovali někteří františkáni na stavbě. Po tajné oblačce 9. června 1959 v kostele na Levém Hradci, kde přijal jméno Antonín, po roce – 6. září 1960 – složili první sliby. Pak se načas cesty bratranců rozdělili. Antonína v roce 1961 zatkla StB, po šesti měsících vazby ho soud odsoudil ke třem letům vězení, po odvolání byl trest snížen na dva roky.

Na svobodu se dostal na Novotného amnestii 9. května 1962. Věčné sliby složil 28. srpna 1963. Kněžské svěcení přijal tajně opět s br. Tomášem v červnu 1968. Roku 1969 se oba stali členy první obnovené františkánské komunity vzniklé na faře ve Vrchlabí pod vedením P. Jana Baptisty Bárty.

Po zrušení komunity za nastupující normalizace roku 1970 Antonín ještě nedlouho působil v blízkém Dolním Lánově, než musel roku 1971 opustit hradeckou diecézi. Odešel do litoměřické

diecéze opět za br. Tomášem, který dostal na starosti farnosti v Hrádku nad Nisou a okolí. Antonín řadu let oficiálně pracoval jako údržbář u řeholních sester Panny Marie jeruzalémské v Chrastavě, kterým tak mohl sloužit i jako kněz. Později spravoval farnosti v Raspenavě (1986) a ve Vysokém nad Jizerou a okolí (1987–89).

Na jaře roku 1989 se po dalším odebrání státního souhlasu stal představeným tajné komunity františkánů v Liberci, kde také prožil návrat svobody. Františkáni následně dostali do správy farnosti na periferii Liberce (Vratislavice, Rochlice, později obnovenu farnost Ruprechtice). Tento kraj se s výjimkou let 1997–2003, kdy byl představeným konventu v Uherském Hradišti, stal jeho plodným doživotním působištěm.

Díky řadě různých profesí a prací, kterými v životě prošel, měl vždy blízký vztah k nejrůznějším činnostem, od technických po ty nejprostší. Velmi mu ležela na srdci františkánská strohost a chudoba, měl také vždy otevřené srdce pro lidi bez domova a ostatní potřebné. Zemřel 8. prosince 2020 v domě bratří v Liberci.

KŘÍDLA STANISLAVA KRÁTKÉHO – 2. ČÁST

Já se přiznám, že slovo osud v tom běžném slova smyslu nesnáším dobře: když třeba někdo řekne: *To je můj osud, já jsem nějak předurčen – ať dělám, co chci, se mnou to vždycky dopadne nějak neblaze*, nebo položí otázku *Stojí to vůbec za to, když je to všechno nalinkované, a dokonce mě to ohrožuje?* Tak kdybychom takto brali ten osud, v tom smyslu *dělej, co chceš, ta bída, se kterou se setkáváš, ta je na tobě a ta je neřešitelná, a ty bolesti, co máš, se naopak budou jen stupňovat*, tak to by bylo velmi smutné. Ale jak už jsem se vyjádřil při pohledu na horizonty svého dětství: už jsem se s ledašcím setkal, a aniž bych se k tomu nutil, názor, který by k tomuto fatalismu dospěl, odmítám.

Něco jiného je osud chápáný ve smyslu: *jste na jevišti světa* a nevíme, kdo se objeví vpravo nebo vlevo a zdali si nás vůbec všimne. Tady naopak něco určitě je, co bychom mohli nazvat *tajemnou rukou*. Já to často vidím v duchovní správě: když například ke mně přijdou snoubenci a řeknu si *ti dva se k sobě opravdu hodí*. Můj závěr je pak tento: až budete představovat svého partnera, řekněte: *to je Karel, můj partner od Boha mně daný*. To znamená: v tom, že jste se vy dva setkali, v tom nikdo neomezoval vaši svobodu. Ale že jste se našli, že ten nebo ta měla zaměření *právě k vám*, tak to už je něco vyššího a za to chválíme Boha. A čím více toto člověk prožívá, přičemž svoboda je stoprocentně zachovaná, tak se musí divit a až obdivovat hlavního režiséra, který je v pozadí. Rád vzpomínám na větu *Za vším stojí Bůh*: ne v tom

smyslu, že on by něco zaranžoval, ale ve smyslu *on nás k něčemu vede*. Tady je *dextra Domini*, tady je *pravice Páně* a ta něco řídí.

A tak když se teď podívám na další úsek svého života, od gymnázia až po vstup na bohosloví, musím říct, že bylo velmi zajímavé, s kým jsem se všude setkal. Pro mě celý ten intelektuální svět zpočátku moc neexistoval. Tatínek byl vzhledem ke své nemoci rád, že žije, maminka sice měla o všechno zájem (četla, někdy vášnivě četla při pouličním světle, aby se ušetřilo: měli jsme byt v přízemí, to se otevřelo okno, pouliční světlo září a maminka čte. Vzpomínám přitom na dobrého profesora Jílka, který říkával *Kazíte si oči! Je to škoda*. A ona říká *To nevdá, je to zajímavé*), tedy ty obzory zde byly, ale nemůžeme je srovnat s obzory člověka, který prošel středoškolským nebo vysokoškolským vzděláním. U nás se třeba nedalo mluvit o nějaké rodinné knihovně, snad jen o nějakém zpěvníku. (Dnes jsem v tomto přímo odstrašující případ: když se stěhuji, nevím, kam bych knihy dal).

První dva roky jsem začal na reálce, byla kousek na Antonínské ulici, kde byl také bohoslovecký alumnát. Tehdy jsem nerozlišoval, na kterou střední školu nastoupím. Tam jsem tedy byl dva roky a až pak jsem si plněji uvědomil, že to byl jakýsi *dotek*. Nikdo mi tehdy neřekl: *přemýšlej nad teologií*, ale mě to začalo zajímat. Možná má na tom dosti velikou zásluhu vynikající profesor na reálce Tomášek, přísný a někdy i nervózní pedagog, jehož přednášky i výklady Písma mě velice zaujaly. V té

době jsem se začínal tak trochu intelektuálně probouzet a ve mně se skutečně probudila touha: tento svět by mě zajímal. On to taky nebral s nějakými hranicemi religiozními, ale dovedl podávat dějiny spásy ve světle dějin světa a ve světle všeho dění, které je v člověku. A to mě zajímalo. Mě vždycky zajímalo, když někdo začal mluvit ani ne o tom, co je v učebnici, ale jak to na něho působí, jak ho to oslovilo a co ho tam oslovilo.

A k tomu ještě přispěly dva úrazy, které jsem měl. Někdo by je mohl nazvat *minus položka*, a zatím ona to byla *plus položka*. Musel jsem totiž ležet, nemohl jsem lítat, musel jsem tedy přemýšlet. A rád jsem přemýšlel, a dokonce jedna z prvních myšlenek byla: ono se ti to stalo proto, žeš zapomněl na svůj ideál, kterýs měl už jako dítě. Já jsem už v dětství cítil takové volání k oltáři, nechci říct ke kněžství, ale k těm duchovním věcem. To jsem zapo-

mněl říct: inspirovala mě i maminka, když se mnou chodila do kostela a vedle mě tak nádherně zpívala; ona mohla být klidně nějakou sólovou zpěvačkou. Tehdy jsem si říkal *škoda jen, že to není všechno také česky*, a i proto jsem přešel na gymnázium, abych měl latinu už od třetí třídy. Začínal jsem tomu rozumět, pak jsem dostal do rukou i misálek (takže nějaké řeči o tom, že před koncilem lidé nevěděli, co je ve mši svaté, to považuji za hrubou pomluvu) a všechno se ve mně probudilo. Začal jsem objevovat krásu slova a rád vzpomínám a jsem za to vděčný, že jak jsem přestoupil na klasické gymnázium a byla tam latina a pak i řečtina, že tyto jazyky mě naučily rozumět češtině. To bohatství forem, časů a všech pravidelností i nepravidelností, které v cizím jazyce jsou, to je úžasná škola lingvistického pohledu. A když jsem něco ve větě nebo v slově objevil, např. *felicitas superior*, vyšší štěstí, *co to je?* To mě

tak provokovalo, vedlo k tomu, abych tak řekl, *zvedl křídla* a uvažoval, co to je.

Pro někoho byla latina a řečtina takovým břemenem, ale já jsem patřil do té skupiny, která to hodně prožívala. Svěho profesora Štětka, což byl takový dobrák, který byl na nás tak hodný, že se skoro nikdo pořádně neučil, tak toho jsem trápil těmi dalšími věcmi, co jsem chtěl vědět. Mu to dělalo dobře. Já jsem tím nic nesledoval, ale když pak na gymnáziu hledali na uvolněné místo dalšího nositele nejvyššího stipendia Arne Nováka podle směrnic – že to má být ten, kdo má špatné sociální podmínky a zvláště miluje latinu a řečtinu (protože zesnulý Radovan Novák, syn Arne Nováka, mimořádně ty předměty miloval) –, profesor Štětka mě doporučil. Sám jsem se tomu divil: dával jsem tehdy tzv. kondice, to byla běžná věc, kterou si chudší žáci přivydělávali, a najednou se tady otevřela taková možnost. Najednou zjišťuji, jaký svět dobrých lidí se mně otvírá. Je to možné, že takový významný člověk, jako byl Arne Novák, který žije v takové skromnosti v bytě v Masarykově čtvrti a vidí svůj hlavní úkol ve službě pro kulturu, že ten mluví se mnou? Zavolal si mě totiž jako premianta a mluvil se mnou, jako bych byl partner k dialogu. Bylo to až neslychané, protože někdy už lidé, co jsou jen o kousíček výš, už se k vám neznají, a tady najednou takový příklon k člověku. Nebylo mně známo, zda je proti náboženství, a otevřeně jsem řekl, čím chci být, že mě to zajímá, a on naopak byl ještě veselější a měl z toho radost.

Člověk zas mohl zvednout křídla. Tam ať jsem řekl o cokoli, že bych si rád přečetl, hned to měl po ruce a naopak mě upozornil na některé věci z cizí literatury, ať už to

byly Buddenbrookové nebo cokoli jiného, o čem jsem nikdy neslyšel. A tak najednou pozoruji, že na světě jsou dobří lidé, kteří žijí pro něco vyššího. On byl liberální, ale řekl bych pozitivně liberální. Tedy ne že pokud bychom se setkali, že bychom se modlili, ale kdykoli na tyto věci přišla řeč, byla tam maximální úcta a myslím, že on je jeden z hlavních představitelů naší kultury. Působil pak jako rektor, a to není známo, co řekl nacistům, když zavírali fakulty. Citoval Izaiáše v 30. kapitole *In spe et silencio fortitudo mea. Moje síla je v naději a v mlčení*. Čučeli na něho, barbari, oni neuměli latinsky. Ale tak říct bibličkou větu, kterou prožíval, a jak pak později hodnotil v žalmech tón naděje... Kdo by to dovedl, kdo i ze sebelepších teologů by v takové situaci dovedl odpovědět tak jasným a přesto křesťanským způsobem?

Na reálce byl dobrý sbor, nejvíce mě zaujal profesor náboženství. A na klasickém gymnáziu jsem našel dokonce špičkové lidi, třeba profesor Buryšek. Sice český bratr, ale žák Pekařův a ten mně otevřel takový pohled na dějiny, že jsem otvíral nejen oči, ale i srdce. A říkal jsem si: *to je nádherné*. A ač on byl český bratr, taky měl radost, že mám zájem o duchovní věci. A jeho největším zájmem byl smysl českých dějin. Že nejsou důležité letopočty, on ani Pekař je neznal, měl je napsané na papírku. Důležitý byl elán a vnitřní pochopení idey, kterou on přijal.

Nebo doktor R. W. Hynek, zajímavý muž té doby po první světové válce. Pokrokář, ale přitom člověk naplněný Biblií. On sám si už jako student přečetl Biblii v originále. Přišel jsem náhodou na jeho dvoudílný spis *Obrození Římem* a teď otvírá oči, co všechno se člověk dozví od

těch, co jsou blízko těm nejvyšším. Popisuje zde svou konverzi, včetně úlohy charismatické osoby Terezy Neumannové. Byl vyslán Národními listy, on sám byl lékař, aby napsal článek, že je to nesmysl. To je, jako by někdo byl dnes vyslán do Medjugorje. Jak píše, nikdo mu tam v ničem nebránil a on otvíral oči. Tam skutečně byla stigmata. Článek nenapsal, ale sám se vrátil úplně jiný a to byl začátek jeho konverze. Napsal pak jednu z nejkrásnějších

knih o Kristově utrpení *Muž bolesti*. Ta mě pak zajímala už jako teologa.

To jsou zajímavé věci: s čím se setkáme a co všechno má na nás vliv. A teď se zmíním o profesoru Peckovi, my jsme ho znali, protože jako studenti (a zvláště na gymnáziu) jsme byli propojeni, mám na mysli o něco staršího Mečislava Razika nebo inženýra Žváčka, celá ta partie lidí kolem Pecky, kolem Jitra, tzv. moravsko-slezské sekce a Ústředí katolického studentstva,

to bylo velmi přínosné. A pak jsem se dostal i ke spisům Peckovým (nejen k Jitru) a pak jsme také společně v Husovicích působili. Jeho dílo je velmi inspirativní a je zajímavé, jak předešel i koncil. Celá teologie 2. vatikánského koncilu i ta škola, kterou reprezentuje Jan Pavel II., je antropologická škola. Peckovým největším dílem je *Člověk*; neznám žádné tak dokonalé dílo, tam je vlastně kultura v tom nejširším slova smyslu. A i když dokument 2. vatikánského koncilu mluví o kultuře, už je to trochu zúžené.

A ještě bych v souvislosti s Peckou zdůraznil jednu věc: ve velmi rozhodující chvíli svého života, když sevřela Pecku Státní bezpečnost a ještě mu dali možnost uhnout: *my se přece domluvíme*, tak mě si vybral, abychom o tom spolu mluvili. Jak se má zachovat. A krátce na to šel do vězení. To je zase takové přátelství jiného druhu: on byl hodně racionální, mluvil velmi suše, zato já jsem byl bouřlivý, nadšený, se smyslem pro akcenty, ale rozuměli jsme si.

Najednou se mně otvírají světy a člověk žasne a křídla se stávají ještě silnějšími. Člověk ne že by uletěl někam do nirvány a tam ztratil vůbec vědomí toho, že je, ale já konkrétně se najednou více zaměřuji k tomu, který je centrem křesťanské víry, a to je Kristu a k těm svědectvím. A to nemluvím o Dacikovi, Braitovi, Habáňovi, to byli ti tři králové – můžeme říct – dominikánští, kteří tak nádherně působili, nebo doktor Konečný. Doktor Konečný, filozof a učitel češtiny, nám dal v tercii úkol, který zněl: *čím chci být*. Tak jsem si řekl, mám mu říct pravdu, nebo ne, ještě tak abych měl z toho ještě nějakou ostudu. Ale napsal jsem to tak, jak jsem cítil: že mě to zajímá, a on nejenže se na mě

nezamračil, ale měl z toho radost, byl překvapen a potěšen.

Při pohledu na tento úsek života mohu říct, že tam bylo mnoho překvapení. Stejně tak jako kontakt se spolužáky, byli jsme každý jinací. Nebyli všichni věřící, dokonce u nás byla taková pestrost jako v celém parlamentu, ale i tím my rosteme. Nedá se říct, že bychom vždycky zachovávali posvátný klid, ale byla to diskuse, ne rvačka. Dále účast na exerciciích, např. první exercitátor, profesor Buš. Ten tak promluvil k našim duším, že musím žasnout. A pak další přátelé, mezi nimiž zvláště vyniká dobrý bratr Antonín Sánka, o kterém se ještě zmíním v souvislosti se svým kněžským působením. Zkrátka celý tento *odstavec*, který bych nazval *Gymnázium*, to nejsou jen knihy, slovíčka, předměty a známky a všechno, co s tím souvisí, ale to je najednou vstup do tajemství lidí, lidských srdcí, nových objevů, nového nadšení. A to považuji za něco, co není osud, ale co je *dar*, úžasný dar. A kdyby se člověk choval málo otevřeně vůči tomuto daru, tak ho může přehlédnout. A já sám děkuji všem andělům, že mi pomohli, abych ten dar viděl, a stále se o to vlastně snažím.

Dětství a gymnázium, to není něco odděleného, ale to je síla paprsku, který roste. To jsou křídla, která mohutní. A nedivme se tomu, že ta křídla řekla: *a půjdeme studovat teologii*. A to bude další úkol a zase další obdiv tomu, jak může být lidský život pestrý a poučný, i když to někdy jde úplně jinou cestou, než by si člověk představoval. A to je ta originalita života, a dokonce i jeho krása.

*Podle pořadu Miloše Doležala Křídla Stanislava Krátkého pro Český rozhlas.
Foto Pavel Kosmák a Gilbert Heidler.*

VERŠE NAŠICH FARNÍKŮ

Aktuálně z naší zimní obce...

Zima někomu už stačí,
termín odpadů nás tlačí,
kartou snadnou zaplatíš,
výběrem čas neztratíš.

Sládkův rybník chvíli ožil,
snad se nikdo neprobořil?
Louky běžky lemují,
děti na Hořici si libují.

I v řece se koupat dá,
pan Vlka se k tomu má,
neodradí ho ani mráz,
s úsměvem se plave snáz.

Hřiště u školy novotou voní,
odrazy míče slibně tu duní!
Zapiš se předem, jak se to dělá,
parta pak tvoje, sejde se celá!

Opravy úřadu se blíží k cíli,
než se však otevře, chce to čas, píli.
S omezením konají se pracovní jednání,
rouška nebo respirátor zdraví naše ochrání.

Kulturu všichni postrádáme,
akce stále odkládáme,
masopustu i teď se vzdáme,
ať s covidem nestonáme

Snad brzy budou lepší zprávy,
školy budou otvírány.
Už svítá jara naděje,
že skřivan brzy zapěje.

Únor 2021

V únoru zima nekončí,
led se jen tak neztenčí,
jen otužilci, ti se mají,
vody teď si užívají.

Oblékni kabát, teplou šálu,
nesmutni bez města bálu,
i doma hoď se do gala,
kam kravata se schovala?

Běžkaři mají naději,
že uvíznou v závěji,
k obloze víc vzhlížej,
vločky nepřehlížej.

Sněží, mrzne zas,
je masopustu čas,
letos se ho vzdáme,
ať covid nemáme.

Pro pivo jen do láhve PET,
hospody nesmí zlenivět!
Pro ně dobrá každá kačka,
podnikání není hračka!

Na svatého Matěje,
píje skřivan z koleje,
brzy bude všem zas hej,
proto teď už nezoufej!

Krásný únor, čtenáři milý,
přeji hodně zdraví, síly.
Ať čteš noviny s radostí,
vždy bez stresu a starostí.

Pohodové dny přeje Eva Horová.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Tříkrálová sbírka je největší dobročinnou sbírkovou akcí v České republice. Do její organizace a průběhu koledování se zapojilo více než 70 tisíc dobrovolníků. Za celou dobu existence sbírky už se vybralo přes 1,5 miliardy korun. Její vznik byl inspirován Třemi králi (původně mudrci; označení králové se objevilo až v 6. století), kteří přišli z Dálného východu, aby se poklonili a přinesli dary narozenému Spasiteli Ježíši Kristu.

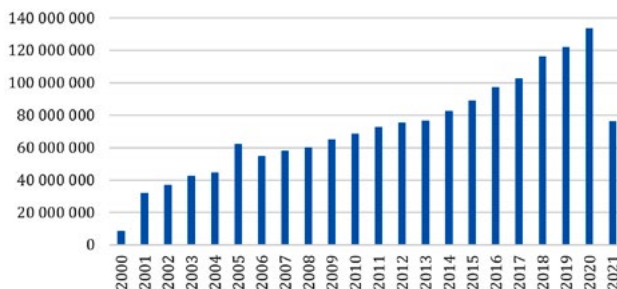
Na následujících grafech jsou výtěžky sbírek od roku 2000, kdy sbírka vznikla z iniciativy olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera (pro naši farnost jsou k dispo-

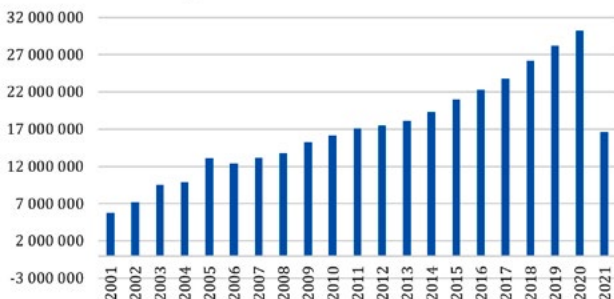
zici až od roku 2017). Pro rok 2021 jde o předběžná čísla.

Celkem bylo za dobu existence podpořeno přes 15 000 projektů. Výnos sbírky je rozdělen podle pevně daného klíče takto:

Výtěžek celkem

Výtěžek Brněnské diecéze

65 % vybraných prostředků se vrací charitám, které je vykoledovaly, 15 % je určeno na velké diecézní projekty, 10 % putuje do krizového fondu, odkud jsou uvolněny při mimořádných událostech, a na pomoc v zahraničí, 5 % využije na své projekty Charita Česká republika, 5 % tvoří zákonné režie sbírky.

Záměry brněnské Charity pro letošní rok je například vybavení nové služby pro lidi s mentálním postižením na ulici Kosmákova, podpora chráněného bydlení sv. Michaela pro lidi s mentálním postižením, postupná rekonstrukce chráněného bydlení sv. Alžběty a zajištění týmu

pracovníků pro péči o paliativní pacienty v domácí péči hospice sv. Lucie.

Podle předběžných dat výnosy sbírky nepostačují na plánované projekty. Například jen brněnská charita si naplánovala projekty za 1,8 milionu. Dosavadní výtěžek činí cca 1,7 milionu (část výtěžků navíc nejde na místní projekty).

V letošním roce bylo zatím vybráno přes 76 milionů. Sběrka končí až 30. dubna, takže je stále možné přispívat posláním dárcovských sms zpráv na číslo 87 777, a to buď jednorázových, nebo trvalých. Trvalé se zruší posláním sms ve tvaru STOP KOLEDA na stejné číslo.

DMS	
DMS KOLEDA 30	Jednorázová platba ve výši 30 Kč (příjemce obdrží 29)
DMS TRV KOLEDA 30	Trvalá platba ve výši 30 Kč měsíčně (příjemce obdrží 29)
DMS KOLEDA 60	Jednorázová platba ve výši 60 Kč (příjemce obdrží 59)
DMS TRV KOLEDA 60	Trvalá platba ve výši 60 Kč měsíčně (příjemce obdrží 59)
DMS KOLEDA 90	Jednorázová platba ve výši 90 Kč (příjemce obdrží 89)
DMS TRV KOLEDA 90	Trvalá platba ve výši 90 Kč měsíčně (příjemce obdrží 89)

Další možností přispět je převodem na účet, a to na webových stránkách sbírky <https://www.trikralovasbirka.cz/#DonateForm> nebo převodem na účet č. 66008822/0800 s variabilním symbolem 777.

Ondřej Špetík

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: sdricko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXIV, 1/2020, 8. 3. 2020**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková** (šéfredaktorka)

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 1. 3. 2021. Uzávěrka velikonočního čísla Srdíčka bude 14. 3.